

Ա Յ Փ Ե Կ Ո Ւ Թ

Լուսաբացին բոսորագեղ
Գեղին խաղող՝ դաշտի գոհար.
Հընձանի մէջ գինին համեղ
Կը փըրփըրի լուսապայծառ:

Նըբա յուզման թանձըր շողին
Սիրոյ նըման գին կը վառէ.
Ու կ'երագեմ աղջամուղշին,
Նիրհող այգին շափուլայէ:

Եւ սայլն ահա մեր եզներուն
Կը ճըռռնէ լուսցած հովտին,
Հայրըս վըրան լճու և ժպտուն,
Ու մենք երգով կ'երթանք այգին:

Ձորերուն մէջ զարթնող երգին
Ես կը լըսեմ առշին բարբառ.
Ջըւարթ օրօրն այգեկուծին,
Որ կը հոսի դաշտերն ի վար:

Եկէ՛ք հոգւոյս գեղշուկ երգեր
Հովիտներու ծոցէն բըխած,
Որ վիշտ չունիք ու լըթուած սէր,
Այլ աղօթք մ'էք դուք առ Աստուած:

Ո՛վ հայկական սիրուն օթոց
Երգերնը կար կանաչ դաշտեր
Ուր կը խայտան հուր թև ու բոց,
Արևածին յաւերժ հարսեր:

Այգին դահլիճ կանաչորակ,
Երկինք ձեղուն թիէփուհան,
Աստուածներու գինին ըմպակ
Արևն ալ շահ եղեմական:

Ու գեղշուհիք հագուած կարմիր
Կակաչի պէս հոն կ'ստտոստեն.
Անմահ հոտով ու լուսալիր,
Խաղողը կախ իրենց կուրծքէն:

Այդ դըրախտին երջանկութեամբ
Հազար քըրթիջ անմեղ ծիծաղ,

Սիրտը մաքուր, հոգին անամպ.
Լոյսն աշքերուն սէր մանրամար:

Ես ալ այգուր հողին զաւակ
Յուսթի որթին հիւթն եմ սիրած,
Մօրըս կաթին պէս անուշակ
Ես զայն կ'ըմպեմ անմահացած:

Որթն է վըզիս՝ փափուկ պատած
Մօր մը սրտին տաք գորովով,
Ուր իմ հոգին կ'ուռի լեցուած
Ապագային զըւարթ յոյսով:

Մայիսի մէջ ոսկեզօծուած
Սաթի նըման կախ ողկոյզին
Բոյրը կը զգամ հոգիս իշած
Բոյրը մատանց Մարերիին:

Վար կը հոսի ափէս գեղուն
Արևահամ բորբոք գինին.
Հըրդեն կ'առնեն լիթնին՝ արփույն
Ճահանչներով աստուածային:

Ու կը ձօնեմ՝ պաղատագին
Աստուածներուն հաճոյ նըւէր.
Հուրը թող զայ կարմիր բագնին
Լափիղզելու ուխտիս զոհեր:

Մենք Բագոսին ուխտանըւէր
Կ'օրհենեք սեղանն անմահ երգով.
Գինին զեղուն, փըրփուրն երեր
Լուսաթափանց տկունքներով:

Գաւաթներն են լուսով լեցուած
Իրկնային արբեցումով.
Հորիզոնն է վարդով կարմրած
Աստուածներուն ծիծաղներով:

Մինչ ես կ'երթամ հոգիս վառած
Հէքիթային տեսիլներով,
Երգերն ուրախ, այգին օրհնած,
Յաւերժական այգեկուծով:

Ս. Զեմմո
29 Սեպտ. 1926.

Հ. Վ. Յովհաննիսյան